RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 237.880 van 31 maart 2017
in de zaak A. 221.298/XIV-37.303

In zake: Amir SULEIMAN ISMAIL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Louise Zwart
kantoor houdend te 1060 Brussel
Berckmansstraat 83
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Verzoeker dient met een enig verzoekschrift op 24 januari 2017 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 19 december 2016 waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’, van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 'tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State', en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 'tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State'.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 maart 2017.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Louise Zwart, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die *loco* advocaat Stefaan Verbouwe verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt België binnen op 24 november 2016 en dient op 25 november 2016 een asielaanvraag in. Hij verklaart alsdan van Ethiopische

nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 10 juli 1999. Verzoeker wordt onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij doch de dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over de leeftijd van betrokkene.

In het Universitair Ziekenhuis Sint-Rafaël (KU Leuven) ondergaat verzoeker op 5 december 2016 een medisch onderzoek om na te gaan of hij al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

Op 19 december 2016 beslist de dienst Voogdij dat verzoeker "niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede van Jongeheer Amir SULEIMAN ISMAIL door de dienst Voogdij van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing." Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de voogdijwet), van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid".

In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat naar luid van artikel 7, § 3, van de voogdijwet ingeval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek, rekening wordt gehouden met de jongste leeftijd. Volgens verzoeker zijn de op hem uitgevoerde onderzoeken, te weten een radiografie van de tanden, een radiografie van de sleutelbeenderen en een hand-polsradiografie, “zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus” om een leeftijd te schatten. Hij citeert daartoe de stellingnames van een Franse senator op 13 april 2011, van de (Franse) “Académie nationale des médecins” op 16 januari 2007, van het (Franse) “Comité Consultatif National d’Ethique pour les Sciences de la Vie en de la Santé” op 23 juni 2005 en een artikel in de krant Libération van 14 november 2014.

Verzoeker laat gelden dat inhoudelijk twijfel bestaat over de uitgevoerde medische tests waar te dezen de hand-polsradiografie een leeftijd aangeeft van minstens 18 jaar zonder standaarddeviatie, de radiografie van de sleutelbeenderen een leeftijd aangeeft van “rond de 20 jaar” met een standaarddeviatie van 2 jaar en het orthopantomogram een leeftijd aangeeft die tussen 17,9 en 23 jaar ligt. Volgens verzoeker bedraagt de laagste globale leeftijd volgens de medische tests 18 + 18 + 17,9 = 53,9 jaar gedeeld door 3 is 17,96 jaar. Vermits niet is aangegeven waarom de verwerende partij verzoekers leeftijd desondanks op minimum 20,6 jaar schat, acht verzoeker de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn geschonden omdat het medisch verslag hem niet tegelijk met de bestreden beslissing ter kennis werd gesteld.

In een derde middelonderdeel voert verzoeker aan dat artikel 7 van de voogdijwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werden geschonden in de mate dat de standaarddeviatie van verzoekers medisch bepaalde leeftijd niet wordt aangegeven in de bestreden beslissing. Volgens verzoeker is het

voor de Raad van State niet mogelijk na te gaan of er twijfel was bij de medische uitslag en of rekening werd gehouden met de jongste leeftijd.

In een vierde middelonderdeel voert verzoeker aan dat verzoeker geen Nederlands, Frans of Engels doch enkel Oromo verstaat en dat noch een voogd noch een tolk aanwezig was toen de medische tests werden uitgevoerd. In die omstandigheden kan geen sprake zijn van toestemming voor een bepaald klinisch onderzoek vermits verzoeker hierover niet uitgebreid werd geïnformeerd in een taal die hij begrijpt. Zodoende acht verzoeker de motivering van de bestreden beslissing illegaal.

In een vijfde middelonderdeel voert verzoeker aan dat zijn psychisch evenwicht wordt geschaad door de situatie en verwijst hij naar twee attesten van zijn psychiater en een e-mail van zijn sociaal assistente die van mening zijn dat verzoeker minderjarig is. De dienst Voogdij heeft niet geantwoord op verzoekers vraag om de bestreden beslissing te wijzigen.

Beoordeling

5. Naar luid van artikel 7, § 1, van de voogdijwet laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar. Nu de wet zelf het medisch onderzoek als bewijsmiddel heeft ingesteld wanneer twijfel over de leeftijd van de betrokkene bestaat, blijkt geen schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uit het feit dat de dienst Voogdij de bestreden beslissing heeft genomen op grond van dergelijk leeftijdsonderzoek.

Verzoeker weidt uit over de (on)betrouwbaarheid van medische onderzoeken voor leeftijdsbepaling en steunt zich op een aantal standpunten dienaangaande uit Frankrijk. Hij beperkt zich tot algemene kritiek doch hij toont niet aan dat het medisch onderzoek te dezen ondeskundig, onbetrouwbaar of niet correct is. Zo blijkt dat de arts eventuele afwijkingen ten

gevolge van genetische, etnische of andere factoren heeft opgevangen door, waar nodig, een standaarddeviatie te hanteren. De wetgever heeft met de medische leeftijdstest overigens niet de bedoeling gehad de exacte leeftijd van de betrokkene te laten achterhalen doch enkel uitsluitsel te krijgen of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. Verzoeker ontkracht aldus niet dat het medisch onderzoek met de vereiste deskundigheid is gebeurd en dat de arts bij de beoordeling van de objectieve gegevens die hem voorlagen, rekening heeft gehouden met alle gegevens die in de huidige stand van de wetenschap gemeenzaam worden aanvaard.

Verder voert verzoeker op grond van een eigen berekening aan dat zijn leeftijd op het ogenblik van de medische tests 17,96 jaar bedroeg. Verzoeker heeft geen belang bij deze kritiek: op grond van die berekening zou verzoeker immers thans de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt zodat, ook na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, hij niet meer in aanmerking zou komen voor een voogd.

Uit het verslag van het medisch onderzoek blijkt dat de arts zich steunt op een drieledig onderzoek, waarvan elk deelonderzoek individueel wordt geïnterpreteerd en waarna een algemene conclusie wordt getrokken met de eigenlijke leeftijdsschatting. Bij het bepalen in de bestreden beslissing of verzoeker al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, is de eindconclusie van de arts op basis van die deelonderzoeken relevant en niet het resultaat van een afzonderlijk deelonderzoek. Die eindconclusie en niet, zoals verzoeker voorhoudt, de conclusie van ieder deelonderzoek afzonderlijk, is derhalve ook bepalend voor de in het voornoemde artikel 7, § 3, bedoelde “jongste leeftijd”. Indien de arts voor zijn eindconclusie een deviatiefactor vermeldt, wordt de ondergrens daarvan in aanmerking genomen voor het bepalen van de leeftijd. Te dezen bedraagt deze “20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”. Dat er verschillen bestaan tussen de resultaten van de deelonderzoeken, doet geen afbreuk aan het feit dat daaruit een leeftijd van ouder dan 18 jaar kan worden afgeleid.

Het eerste middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

6. Verzoeker blijkt kennis te hebben van het medisch verslag vermits hij er een kopie van bij het verzoekschrift tot nietigverklaring voegt en hij gedetailleerde kritiek geeft op de inhoud ervan. Hij heeft wat dat betreft derhalve geen belang bij het inroepen van een mogelijke schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hoe dan ook is de bestreden beslissing, wat het medisch onderzoek betreft, formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de bestreden beslissing wordt vermeld. Te dezen geeft de bestreden beslissing de conclusie van dat onderzoek weer, waaruit blijkt dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is. Het is hierbij niet vereist dat de beslissing eveneens aangeeft welke medische onderzoeken werden uitgevoerd noch dat de resultaten van het medisch onderzoek samen met de bestreden beslissing worden betekend.

Het tweede middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

7. Uit de behandeling van het eerste middelonderdeel blijkt reeds dat verzoekers kritiek als zou in de bestreden beslissing “simpelweg” worden aangegeven dat verzoeker meer dan 18 oud is, feitelijke grondslag mist.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.

8. Noch de voogdijwet noch het uitvoeringsbesluit voorziet de verplichte aanwezigheid van een tolk bij de uitvoering van de medische onderzoeken. Uit de fiche niet-begeleide minderjarige, die deel uitmaakt van het administratief dossier, blijkt dat verzoeker op de hoogte werd gesteld van de twijfel van de dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekers voorgehouden leeftijd, dat verzoeker documenten heeft ontvangen over het verloop van de leeftijdstest en dat verzoeker zich niet verzette tegen de uitvoering van de leeftijdstest. Verder blijkt

uit het medisch verslag dat verzoeker zijn medewerking heeft verleend aan de uitvoering van de onderzoeken.

Het vierde middelonderdeel is ongegrond.

9. Uit de behandeling van het eerste middelonderdeel blijkt reeds dat de wet zelf het medisch onderzoek als bewijsmiddel heeft ingesteld wanneer twijfel over de leeftijd van de betrokkene bestaat en dat verzoeker niet ontkracht dat het medisch onderzoek te dezen met de vereiste deskundigheid is uitgevoerd.

Vermits het leeftijdsonderzoek primeert, wordt er geen afbreuk aan gedaan door de attesten van een psychiater en een sociaal assistent waarnaar verzoeker verwijst en die slechts een subjectieve indruk lijken weer te geven. Op grond daarvan was de dienst Voogdij er dan ook niet toe gehouden in te gaan op een verzoek om de bestreden beslissing te wijzigen. Hoe dan ook dateert dit verzoek van nà de bestreden beslissing en kan het derhalve geen afbreuk doen aan de wettigheid ervan.

Het vijfde middelonderdeel is ongegrond.

10. Het enige middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

V. Over de vordering tot schorsing

11. Deze zaak vereist slechts korte debatten zodat er grond is om toepassing te maken van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’. Er is bijgevolg geen grond meer om uitspraak te doen over de vordering tot schorsing.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep tot nietigverklaring.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenendertig maart tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**